

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown from the waist up, embracing on the deck of a ship at night. The woman, with long reddish-brown hair, is wearing a light-colored, backless dress with a large bow at the waist. The man, with dark hair, is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. They are looking down at each other. In the background, the dark blue sea is visible under a night sky with a large, bright full moon and some clouds. The ship's wooden railing is visible in the foreground.

Caitlin Crewsová
Princova
ostudná aféra

CAITLIN CREWSOVÁ

PRINCOVA
OSTUDNÁ AFÉRA

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

taky máte pocit, že ten čas utíká pořád rychleji a rychleji? Jediné, co mě s tím trochu smiřuje, je to, že taky jakoby stále „častěji“ přichází jaro. A pro nás, kteří si spolu povídají o knížkách o lásce, je jaro takovou hlavní roční dobou... Obvykle už bývá docela teplo, začínají se objevovat první květiny, vzduch je plný vůní a příslibů...

Samozřejmě, když říkám, že jaro je pro lásku ideální, neznamená to, že bychom ji měli opomíjet v jiných ročních dobách; pro lásku je dobrá příležitost úplně kdykoliv. A když zrovna nemáte tu skutečnou – a já Vám držím palce, aby co nejdříve přišla –, tak aspoň pro tu ze stránek mých knih...

A kam se tento měsíc spolu podíváme? Do Řecka i na Manhattan, do tajemného království, o němž jste se určitě v hodinách zeměpisu neučila, do Indie i na pustý ostrov. Bude to určitě jako každý měsíc skvělá jízda a já věřím, že si ji spolu užijeme!

*S láskou
Váš Harlequin*

Caitlin Crewsová

PRINCOVA OSTUDNÁ AFÉRA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Scandal That Made Her His Queen

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9048-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9049-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9050-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nina Graineová přemítala, že zámky, paláce a všechny podobné královské pasti, jsou mnohem hezčí teoreticky než doopravdy. Ona by to měla vědět, jelikož zkušeností měla až moc.

V teorii byly zámky jako z pohádek. Myslela si to, když sama vyrůstala v sirotčinci. Představovala si hrady, kde všechno bylo šťastné. Veselé písničky ladně tančily v líbezném vánku. Šťastný život na věky se snášel z výšky, možná s pomocí letky cválajících jednorožců.

Nina si byla zatraceně jistá, že tak snila přinejmenším tisíckrát. Jenže pak poznala pravdu.

Ve skutečnosti byly hrady tmavá stará místa plná průvanu. Většina z nich byla původně pevnostmi, postavenými na místech, odkud šlo vyhnat plenící armády a různé barbary s minimem povyku. Byly plné zatuchlých gobelínů a přečpané trofejemi z někdejších bojů. Ať už je údajně jakkoli modernizovali, v opevněných zdech přebývalo vždy až příliš mnoho duchů.

Zatímco paláce byly méně o obraně a více o dramatu.

Pohlédni na mne, křičel palác. Jsem lepší než všechno a zvlášť než ty.

Jako ten, který zrovna navštívila v ostrovním království Theosie, příjemně usazeném ve Středozemním moři.

Král Theosie místo nazýval Palácem bohů, jelikož zjevně netrpěl žádnou formou syndromu podvodníka¹.

Málem začala přemítat o současných obyvatelích paláce. Byl jím starý nemocný král Cronos a jeho jediný syn a dědic, zkažený, skandální a znepokojivě pohledný princ Zeus.

Málem.

Na to by ale mělo být dost času.

Nina místo toho soustředila pozornost na malou přecpanou místnost, kde ji nechali. Mohla se nacházet v jakémkoli paláci. Dodatečný prostor, zastrčený v administrativním křídle, kam královská noha vkročila jen zřídka.

Ninu sem odvedli, když přednesla úspěšně žádost palácové stráží u vstupní brány. Nakonec ji přesunuli do péče personálu paláce a sem ji dovedl ten nejpřezíravější a nejvíce pohrdavý sloužící, se kterým se kdy setkala.

Ale to byla běžná slabá stránka u královského dvora.

Nina si zkusila udělat pohodlí na pohovce, která byla připravená pravděpodobně velmi narychlo pro vetřelce. Nebylo divu, že se ocitla tady v suterénu, v oblasti všech malicherných krutostí a prudkých bojů o výhodnou pozici. Tady dole to bývalo vždy stejné, ať už šlo o jakékoli království nebo nedůtklivé knížectví. Tohle byl vážně víc palác příšer než bohů.

Královský dvůr býval dost špatný. Králové a královny s jejich vládou a válkami a příkázáními byli sice moudří, měli ovšem sklon rodit prince a princezny,

¹ Jde o anglický termín z psychologie, *impostor syndrome*. Je to pocit člověka, který dosáhne velkého úspěchu, že se o něj nijak nezasloužil, a že mu tudíž nepřísluší. Poznámka redaktora.

kteří se kvůli životům v nadbytku chovali tak příšerně, jak jen bylo možné.

Jako by si nemohli pomoci a všechna modrá krev z nich činila vrozené protivy.

A byli zde lidé, které Nina vážně nemohla vystát. Šli ve stopě králů coby servilní a pletichářské osoby. Palácoví dvořané a povýšený personál. Mohli se chovat jinak, ale rozhodli se tak neučinit.

I když byli podlézaví při setkání s Veličenstvy, kterým sloužili, za scénou se chovali jako hrdlořezové. Pokud by stále panovaly temné časy, mohl vést špatný šepot do správného ucha přímo na popraviště.

V tuhle dobu nemuselo být příliš mnoho skutečných popravišť, protože královstvím záleželo na jejich obrazu. V současnosti se exekuce odehrávaly v médiích, když pověst srazil jediný titulek. A dvořané stále dokola škodolibě špitali, jako by kvůli jejich hrám nebyly zničeny skutečné životy. Nač máchat ostrím, když mohou ke stejnému konci vést klepy?

Nina všechno tohle velice dobře znala. A osobně.

Bývala od šestnácti nastávající první dáma Její královské Výsosti, princezny Isabeau z Haught Montagne, malého království vysoko v Alpách. Role, kterou nechtěla a nelíbila se jí.

Měla by být šťastná, že o ni před šesti měsíci přišla. Bohužel byl její odchod... složitý.

Dumala o těch komplikacích, zatímco se vrtěla na nepohodlném místě. Palácové strážce jí zabavily soukromé věci, takže se nemohla zabavit. Žádný mobil. Žádná svačina. Tohle bylo vážně mučení.

Pak ji začalo uvnitř těla kopat její dítě. Nepochybně bylo bez přesnídávky stejně rozmrzelé jako ona. Sama se ale při tom vjemu usmála.

Dlaní si pohladila břicho a něco zamumlala, aby je oba uklidnila. Už brzy by pro ni měl někdo přijít.

Pak by se měla dříve či později ocitnout tváří v tvář bytosti zodpovědné za její stav. Stav, který vyžadoval, aby se zase zabývala skutky členů královské rodiny, i když to bylo poslední, co chtěla.

Někteří lidé projdou celým životem, aniž se setkají s osobou královské krve. Nina o ně však nedokázala přestat zakopávat. Ačkoli se jako klopýtnutí nedalo popsat její poslední setkání s arogantní osobou jménem Zeus.

Princ Zeus.

Už při pomyslení na něj cítila odhodlání.

Nina se na to slovo upnula. Byla odhodlaná, to bylo vše. Nenechat se oklamat. Správně se toho zhostit. Poradit si se vzniklou situací, jak nejlépe dokáže. Pro dobro dítěte.

Udělat správnou věc, aniž spadne do králičí nory obviňování. Byla odhodlaná a to stačí.

Jiná slova, která by mohla zvolit k popisu své současné situace, se jí nelíbila.

Vzdychla si a znovu obrátila pozornost k tomuto paláci a své malé čekárně.

Veškeré zařízení bylo příliš mohutné a moc formální. Pro palác mělo být vše v zářivě bílé, jako vábení moře, jak to s úsměvem popisoval průvodce. Kdysi se vždy sebejistí vládci Theosie ale asi zajímali mnohem více o vládnutí než o mořské vábení.

Pozůstatky původního hradu Theosie se nacházely na vzdáleném konci ostrova, který tvořil království. Nina to viděla okénkem, když dnes přilétla z Atén. Dosud stojící části vypadaly dost zničené a temné, na rozdíl od vysokých stropů a otevřených oblouků, díky nimž Palác bohů představoval živý obraz neoklasicistního kusu z osmnáctého století.

Posledních pár měsíců tohle místo studovala, když se pomalu srovnávala s tím, co musí udělat. A že je nevyhnutelné se sem dostavit.

Někdy se Nina dokázala tak trochu ztratit ve studiu. Jako když se poprvé ocitla s Isabeau a byla by dala cokoli za možnost úniku.

Nina nedostala možnost odejít na univerzitu. Kdyby si ji Isabeau nevybrala při své strašné kampani v sirotčinci, v pokusu ukázat dobročinnost po vlně mnoha skandálů, probudila by se tehdy Nina dalšího dne konečně uvolněná z péče země. Mohla by ven do světa, najít si vlastní cestu a být úžasně svobodná. Pravděpodobně by ale nic nestudovala.

Tohle si zkoušela vždy připomenout. Isabeau totiž nemohla vykázat menší zájem o soukromé lekce, na kterých trval její otec. V polovině případů se na nich ani neobtěžovala objevit, takže Nina měla k dispozici nejlepší učitele z Evropy.

Milovala každý okamžik učení a během let získala úžasné znalosti. Když už ji donutili pobývat s Isabeau, mohla z toho alespoň něco vytěžit.

Zнала tudíž i každý zámek, palác, soukromý ostrov a jiná podobná úžasná místa, na nichž se ocitla, vlečená kousavým doprovodem Isabeau. Kamkoli se princezna přesunula, poznávala místa a veškerý jejich obsah jako v očekávání, že může ohledně toho skládat zkoušku.

Nina skutečně milovala veškeré umění, které měli lidé urozeného původu tendenci hromadit. Muzea byla překrásná, ale vážně skvostné sbírky se nacházely v soukromých domovech sběratelů s rodokmenem a bohatstvím, které s dobou rostlo. Nina nemilovala nic víc než se vytrátit a brousit galeriemi či po jakémkoli majestátním místě, zatímco si Isabeau užívala dohodnuté dostaveníčko s nějakým z mnoha milenců.

Proto také věděla, že malba, zabírající poněkud dravě většinu protějšší zdi, je satirický portrét dvořana z doby před třemi stoletími.

Téměř ji uklidňovalo pomyšlení, že byly takové kusy vždy děsivé. Dávalo to smysl. Kde byli králové, tam se to dvořany jenom hemžilo.

Povídala svému nenarozenému dítěti o dějinách Theosie, jak prastaří Makedonci tohle a dávní Benátčané tamto, když se konečně otevřely dveře do místnosti.

Nina se obrnila, ale pochopitelně tam nestál sám princ Zeus. Pochybovala, že má o téhle části paláce tušení.

Místo něj dorazil škrobený sluha. Měla dojem, že dokáže stočit ret, aniž pohne jediným svalem ve tváři.

Nina si pomyslela, že je to vážně působivé.

Doopravdy.

„Hovořila jste s někým?“ otázal se jí, každou slabiku plnou pohrdání.

Stejným způsobem se představil, když ji sem dovedl. Povýšeně oznámil, že se jmenuje Thaddeus.

„Ano,“ řekla Nina.

Zírali na sebe a ona si poněkud teatrálním stylem poklepala na břicho.

„S urozeným dítětem, v této době pobývajícím v mé děloze, pochopitelně...“

Protáhla slovo děloha. A stálo to za to.

Opravdu ji těšilo tady sedět, klidně se usmívat, zatímco se muž potýkal s nechutí. Věděla, že nezkouší ušetřit její city. Bezpochyby si říkal, že takzvaný okupant její dělohy může být opravdu dědicem království... a dobrý sluha nikdy nepálí mosty, pokud nemusí.

Bylo jí úplně jasné, jak tihle lidé uvažují. Konečně, bývala jedním z nich. Ne tak úplně personál, ale ani ne dvořan.

Tudíž tu byla blahosklonnost ke všem stranám, což Nině neušlo.

„Pokud mne budete následovat, slečno...“

Muž hovořil s chladným přezíráním, a ne zcela potlačenou nechutí. Ani nemluvě o jemném zdůraznění *slečny*.

Tohle byla připomínka, že nemá žádný titul ani postavení a z jeho pohledu ani žádný důvod tady být.

Už jsem viděl hezkých pár běhen a se všemi vymetl, ujišťoval ji jeho tón.

„Jeho Výsost se vám nakonec rozhodla udělit audienci,“ dodal.

Nině opakovaně sdělili, že není možné se s princem setkat. I kdyby byl Zeus skutečně tady.

Možná skutečně nebyl přítomný, což nikdo nemohl říci. Vysoko nad zámkem ovšem vlála zástava, čímž princ oznamoval svému lidu, že je v rezidenci.

Pouze se klidně usmála. Pak vysvětlila znovu a znovu situaci a čekala.

Když to bylo nutné, použila i vlastní nepřehlédnutelné břicho a fotografie jako důkazy, že prince zná. A ano, přesně *takhle*.

Žádnému zaměstnanci paláce asi až dosud nepomohla tahle vybídnutí, aby si vzpomněl na skandál před šesti měsíci. Možná i kvůli množství afér, do kterých byl princ Zeus denně zapleten. Ne všechny ovšem rozmázl veškerý mezinárodní tisk. Patrně byla vážně výjimečná.

Nina ignorovala drobný stah emoce, kterou nerozeznávala.

Ostře se pousmála, jak se to naučila u dvora v Haight Montagne.

„Jak laskavé od prince, postarat se o své omyly,“ zamumlala. „Jak úslužné.“

Potom se pomalu postavila.

O něčem tak všedním předtím nikdy nepřemýšlela. V šestém měsíci těhotenství to ale bylo jiné. V šestém měsíci těhotenství bylo jiné všechno...

Zjistila, že si docela užívá pohled na lehký náznak prasklé fasády sloužícího.

Pozoroval její neobratné pokusy vstát. Jistě, více neohrabané, než bylo nutné, ale ona tady byla těhotná. Jednali s ní, jako by si to způsobila sama, což rozhodně neučinila.

Nikomu by ovšem nepomohlo, a nejméně ze všech jejímu dítěti, kdyby se ztratila v naivních představách. Takové obrazy nepomohly nikomu.

Ona snila o tehdejší noci celou dobu, aby se pak probudila sama, celá žhavá a ovládaná roztoužením...

Přestaň! nařídila si Nina popuzeně.

Tvářila se díky letům tréninku dál vyrovnaně. Musela se tak skrývat v sirotčinci a podobně v princeznině doprovodu.

Pak následovala arogantního sluhu ven z předpokojů.

Stoupali z útrob paláce přes nablýskané tiché haly, vzdušné a nadčasově impozantní, jako by tu opravdu kráčeli bohové.

Nina byla i tak ohromená.

Sledovala odraz sebe sama na tom či onom lesklém povrchu. Jako vždy ji překvapila skutečnost, že ji břicho předchází. Byla ale dokonale obeznámená i se zbytkem balení.

Tady jde náš Otesánek! smála by se zvonivě Isabeau a předstírala, že je to láskyplná přezdívká.

Pospěš, kuře, říkala by, když by šla Nina za ní s nuceným úsměvem na tváři a názory ohledně takové přezdívky by si nechala pro sebe.

Isabeau byla přesvědčená, že ji tím zraňuje.

Ubližovat bylo jednou z hlavních radostí života zhýčkané princezny Isabeau a Ninu stálo všechnu sílu zadržet skutečnost, že se tím raněná necítí.

Jízlivé poznámky vznešené princezny totiž nesahaly ani po kotníky všednímu životu v sirotčinci. Jenže to Isabeau nemusela vědět.

Ale princezna ji viděla jako slepici, a tak se Nina slepicí stala.

Oblékala se co nejvíc nevkusně, protože to princeznu rozčilovalo, jelikož byla sama módním vzorem. Nejen že si nikdy nezvolila správné oblečení, ale postarala se, aby jí kusy ani dobře nesedly. Vlasy představovaly jeden velký chaos a Nina předstírala, že nechápe, co to s nimi je.

Obzvlášť ji těšilo jíst neustále sladkosti a dorty před Isabeau, jejíž silná posedlost postavou hraničila s fanatismem.

Nina zjistila, že dnes se jí vzhled slepice docela zamlouvá. Mohla se na tohle setkání obléknout mnoha způsoby, ale rozhodla se pro mateřské oblečení, ve kterém vypadala jako stodola.

Mohla si upravit vlasy, nebo si je alespoň vykartáčovat. Místo toho je nechala zvlněné, podle vlastní přirozenosti. Jako trochu zanedbaná svatozář, pomyslela si potěšeně, když se spatřila v naleštěném povrchu starodávné masky, která visela na zdi s výrazem bronzového nesouhlasu.

Thaddeus kráčel kupředu rázně. Zjevně se pokoušel její krok urychlit.

Zpomalila tudíž chůzi do neobratného kolébání a potom se jenom mírně pousmála, když se ji muž pokusil popohnat. A pokračovala ještě pomaleji.

Byla odhodlaná udělat, co je správné. Jinak by sem nejezdila. To ovšem neznamenalo, že si nemůže užívat.

Taková byla její filozofie během nucené služby u princezny. Byla jenom osiřelé děvčátko, vytržené do neznáma. Očekávalo se, že bude žít v neustálém

vděku za každý zbytek, který hodí jejím směrem, ačkoli by byla dokonale šťastná, kdyby ji nechali ať si sama poradí.

Dovedla k dokonalosti sklíčený pohled s nečitelně zvlněnými rty, někde mezi možnou svatostí a očekávanou servilitou. Podle toho, kdo se na ni díval.

Zároveň ale měla vlastní zábavu. Oblečení a neustálé požívání sladkostí a dortů. Pořád byla posetá drobečky, což Isabeau rozčilovalo.

Často předstírala, že nechápe, co po ní Isabeau chce, aby princeznu donutila žádat o něco znovu.

Také ji postihla hluchota, když pak Isabeau s velkou pravděpodobností vybuchla.

Poddaný ze sídla Haught Montagne nemohl pochopitelně otevřeně nevnímat svou princeznu. To bylo nemyslitelné. Vždy se ale našly cesty.

Nina si připomenula, že našla takové způsoby kdy si a může je nalézt znovu.

Procházela pod dalšími pozlacenými oblouky. Vlastně více zlatými než před tím.

Přejela rukama po břicho, kde se hýbalo dítě. Dávalo o sobě vědět.

Neměla tenhle poslední kousek vzpoury v plánu, to musela přiznat, i když jenom sobě. Pomyslela si, že byla ale dokonale srozuměná s následky... tedy pokud zahrnovaly vyhazov ze služeb Isabeau.

Nazvali ji národní hanbou a schytala pěkných spoustu dalších méně zdvořilých pojmenování. Objevily se v nekonečné řadě článků, které vždy pramenily od bezejmenných dvořanů z okolí Isabeau.

Tyhle následky jsou něco jiného než jistý skandál a hanlivá pojmenování od strašných lidí, pomyslela si.

Nechala v chůzi jednu ruku na břicho a se stejnou náruživostí ji znovu zaplavila nesmírná láska.